

ואם נמצאו השקלים הראשונים, אינם יכולים להניח מגבית אחת לשנה הבאה, אלא את שתי המגביות יתנו בשנה זו.

מגבית אחת תינתן למחצית השקל של שנה [=תקלין חדתינן] זו, לקנות בהן קרבנות ציבור. ומגבית אחת תינתן עם שקלי שנה שעברה [=תקלין עתיקין] שעושים בהם צרכים אחרים.

- י"א שהשקלים שהופרשו ראשונים, הם ינתנו לצורך שנה זו, להיות תקלין חדתינן.

- וי"א שהשקלים שמגיעים ראשונים לגזבר, הם הניתנים לצורך שנה זו, להיות תקלין חדתינן.

הלכה ב'

נתן מחצית השקל מממון

של מחצית השקל

כשאחד הפריש מחצית השקל בשביל עצמו, ונתן לחבירו כדי להוליכו לירושלים, והלך השליח, ונתן את מחצית השקל הזו בשביל עצמו.

אם נתן את מחצית השקל בשביל עצמו, בלא שיהא ניכר שנתן בשביל עצמו, נחשב הוא כנותן בשביל חבירו, ודין פשוט הוא שאין כאן שום מעילה, [והרי זה כגונב עולתו של חבירו, ומקריבה סתם, שעולה לבעליה].

אבל כשניכר שנתן בשביל עצמו [=במסוים], הרי זה מביא מחצית השקל של חבירו בשביל עצמו, ויש כאן מעילה, כי יש לו הנאה מממון הקדש, שעל ידי ממון זה שנתן, ונראה כמי שנתן שקלו, לא ימשכנו אותו להביא מחצית השקל.

לדעת משנתנו – כל ששקל השני לעצמו אחרי שנתרמה התרומה, [כלומר אחרי שנטלו גזברים מהמעות הבאים ללשכה פעם אחת לצורך קרבנות ציבור], נחשב כנהנה מממון הקדש, כי מיד כשנתרמה התרומה, נתקדשו המעות שנתן הראשון, שהרי תורמים על הגבוי ועל העתיד להיגבות, וכשנהנה מהן השני, מעל.

וביארנו בגמרא, שדין זה שבשעת התרומה המעות מתקדשים, הוא כדעת רבי שמעון, האומר, שמשעה שנתרמה התרומה, משלמים במעות הללו למספקים קרבנות למקדש, ואין חוששים שלא יספקו כראוי, ואם כן, בשעת התרומה, נתקדשו המעות, ומאותה שעה הנהנה בהן מעל.